

Pač je padlo še nekaj solz na Jožkov grob, a vender žalovali niso preveč za njim. Čemú neki? Saj so dobro vedeli, da kar Bog naredi, vse prav stori in da

„Pokoј sladák ga čaka v jámi,
Neskončna sreča nad zvezdami . . . .“

Otroci preljubi, če pridete vzpomladi ali po letu na pokopališče, oglejte si ondù grob, ki je lepo okrašen s pisanim cvetjem ter nasajen z dehtečimi cveticami. To je grobič vašega nekdanjega továriša, Kraljičevega Jožka, ki se vže dolgo veselí pri ljubem Bogu tam gori nad zvezdami v zlatih nebesih . . . .

Smrtna roža.

Zivel je v vási starček imajoč vže dokaj let. Siva njegova glava je bila porok, da je preživel vže marsikatero vzpomlad. V tej njegovej starosti pa se ga je lotila neko zimo huda bolezen, prihajajoča vsled starosti in slabosti. Takrat je rekel starček svojim malim vnukom: „Vi ste še mladi in nezkušeni. Doživeli ste kake tri, štiri ali pet vzpomladi — a niti teh se ne spominate, premajhni ste še. A jaz sem jih preživel vže mnogo, v osemdeseto vže gre ali teh ne preživim več.“

„Dedek, kako veste to?“ vpraša vnučica, „saj ne morete vedeti tega, to je v božjih rokah.“

„Ti še ne veš, dete ljubo, za to,“ odgovori starec, „ali meni pravi moje srce, da ne preživim več prihodnje vzpomladi. Glejte otroci! Na vzpomlad se prikažejo razne cvetice, druga je lepša od druge, in mnogim se zeló prikupijo te cvetice. A meni se je vže zdaj prikupila smrtna roža. Ali veste, katera roža je to? Ni vam znano, tega pač še ne umejete. Smrtna roža se prikaže človeku v raznih podobah, a najbolj znane so te: sivi lasjé, skrb in béda. V teh podobah se je prikazala meni posebno letos. Sive lasé sem imel sicer vže davno, ali letos so dobili posebno belobo. Zdi se mi, kakor bi me letos posebno opominali, kako belo in čisto mora biti moje sree za óni svet. Skrb mi pravi, naj na tem svetu ne iščem ničesar več, ampak skrbim naj za večnost, to je, da moja duša ne bode trpela kvare. Dovolj sem se v življenji trudil in skrbel za posvetnost, a zdaj naj skrbim le za večnost. Tretji znak pa je béda. Ta mi óitno govori, kako ničevo in prazno je vse na tem svetu. Star sem postal, razne nadloge in potrebe me tarejo in zdi se mi, da sem ljudem bolj v nadležnost nego li v veselje. Moja domovina ni več tù na zemlji, gledati moram le na óni svet. Prišla bode lepa vzpomlad, cvetice bodo priklile zopet na dan, a mene ne bodo več razveseljevale. Užival bode mlajši rod lepe vzpomladanske dneve, a mene ponesó v hladni grob.“

„Saj ne bode tako nè, dedek, mi vas ne pustimo, mi brez vas ne moremo biti,“ dejali so otroci drug za drugim svojemu dedu. Ali on se je nasméhnil ter jih zagotavljal, da ne preživi vzpomladi, da mu smrtna roža vže cvetè in da usahne vzpomladi. — — —

Prvi cvetovi so prišli iz zemlje, narava se je vzbudila, in na tisoče cvetic je krasotilo livado, a dedeka so ponesli v — hladni grob.

Dà, dà, smrtna roža ne učaka vzpomladi.

M. Š.